

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 11. Quod Aristoteles in antiquis dicendi magistris reprehendis idem
Isocrates antea reprehendisse ostenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

agora. & apud Plutarchum in Commentario De
 Communibus notionibus aduersus Stoicos: sed lae-
 & mutilus. Vtinam exstarent veterum illorum lyricor-
 um pœmata. non dubito, quin propemodum omnia
 ornamenta, quibus Horatius splendet, ab eis con-
 gata esse constaret.

Sententia cuidam Ouidiana allata similis ex Euripide.

CAPVT X.

OVIDIUS in Epistola quadam earum quas scri-
 psit exul, cum multa incommoda collegisset,
 quæ in tali fortuna obstarent sibi carmen pangere cu-
 pienti, illud etiam ponit, quod tristitia & dolore con-
 fectus esset, cum carmina sint opus hilaræ mentis, se-
 renoque, ut ipse loquitur, animo deducta proueniant.
 Idem autem multis antè sæculis dixerat & Euripides:
 addideratque hanc causam: quod qui domesticis ac
 propriis doloribus angitur, alios delictare non possit.
 Sed præstat, ut versus quibus ea sententia continetur,
 ascribam. Sunt autem *ἰκετίς*:

Τὸν δ' ὕμνοποιόν, αὐτὸς αὖ τρίτη μέλη,

Χαίροντα τρίτειν. ἢ δ' μὴ πάχνη τόδε,

Οὔτοι δῶναιτ' αὖ ὀκνοθέν γ' ἀταμεν,

Τέρπειν αὖ ἄλλως. ἔστι δ' δίκην ἔχει.

Utum igitur Ouidius ad illa Euripidea respexerit, an
 idem ipsi, quod illi, in mentem venerit, incertum est.
 idem certè uterque dixit.

*Quod Aristoteles in antiquis dicendi magistris reprehendit,
 idem Isocrates antea reprehendisse ostenditur.*

CAPVT XI.

NON primus Aristoteles accusauit eos, qui ante
 ipsum de arte rhetorica scripserant, quod cum
 una eademque sit methodus deliberatiui generis & iudici-
 alis,

cialis, illi, relicto eo in quo multo plus inerat dignita-
 tis, tractandarum modò caussarum forensium se ratio-
 nem tradere professi essent, omnesque præceptiones
 suas ad id vnum genus contulissent. Sed & Isocrates
 antea idem reprehenderat, insignemque eorum fuisse
 stultitiam ostenderat, qui artis suæ nomen ab ea parte
 quæ odiosissima erat, indidissent: cùm tamen artis
 rhetoricæ præcepta nihilo magis ad lites iudiciarias,
 quàm ad quodlibet aliud orationis genus pertineant.
 fecerant igitur, quod illos potius facere decuerat, qui
 ei facultati odium conciliare vellent, qui enim infensi
 sunt alicui disciplinæ, eamque in odium adducere cu-
 piunt; si quid in ea est odiosum ac molestum, ab eo
 potissimum eam appellare consueverunt: contraque
 qui eam se aut tenere, aut docere profitentur, solent,
 quod ipsa in se pulcherrimum ac speciosissimum ha-
 bet, ex eo ipsi nomen imponere. Vtriusque verba, si
 quis requirit, apponam. Aristoteles igitur ita scribit
 libro primo τῆς ῥητορικῆς τέχνης· Δια γὰρ τῶτο, τὴ αὐτῆς ἕσης
 μεθόδου περὶ τὰ δημηγορικὰ, καὶ καλλίων, καὶ πολιτικώτερας τῆς
 δημηγορικῆς πραγματείας ἕσης, ἢ τῆς περὶ τὰ συναλλαγμάτα,
 περὶ μὲν οὐκείνης ἐδὲν λέγεται· περὶ δὲ τῆς δικάζεσθαι, πάντες πει-
 ρῶν τεχνολογείν. Isocrates autem in Oratione aduersus
 Sophistas: λοιποὶ δὲ εἰσιν ἡμῖν οἱ περὶ ἡμῶν γυμνομένοι, καὶ τὰς
 καλνύνας τέχνας γράψαι πολυμήσαντες, ἕς ἐκ ἀρετέον ἀνεπι-
 μήτες, οἱ πνεύσασθοντο δικάζεσθαι διδάξιν, ἐκλεξάμενοι τὸ
 διαχερέστατον ἡδὲ ὀνομάτων. ὃ τὸ φρονήτων ἔργον ἰὼ λέγειν, ἀλλ'
 ἢ τὸ περὶ τῶν τῆς τοιαύτης παιδείας, καὶ ταῦτα, τὰ πράγμα-
 τῶν, καὶ ὅσον ἐστὶ διδακτὸν, ἐδὲν μᾶλλον πρὸς τὰς δικανικὰς
 λόγους, ἢ πρὸς τὰς αἰλλὰς ἀπαντῶν, ὠφελείν δυναμένων.

G Antiqui

Ant. Martini
 var. Lektionen
 LIII
 25

FALSA multorum animos occupauit opinio, veteres semel tantum die cibum sumpserint. quam, ut puto, conceperunt e verbis Platonis, qui in illa nobili epistola ait, displicuisse sibi, quod in Sicilia bis die saturi fierent. Sed aliud est, capere cibum, aliud *μαγειρῆν*. Ego in Græcorum Commentariis reperio, quater die ipsos cibo ac potu corpus reficere solitos: quod etiam hodie multis locis fit apud quasdam transalpinas nationes. primum quidem diluculo. id vocabant *ἀλεγεινὸν*, aut *ἀναγεσμομα*: quod non dilutum, sed merum, ut ait Aufonius, merum biberent: aut etiam *δενυσισμὸν*, quam vocem vnà cum re ipsa nostrates retinuerunt. sequebatur *ἄριστον*: ita dictum, quod postea oporteret *ἀριστῆν*. inde *ἑσπέρημα*: cuius hora erat, cum iam noctesceret, antequam tamen contenebrasset. postremò *δαιπνον*, aut *δέρπον*, aut *διδυμῆτις*. aliter tamen hæc ab aliis traduntur. sunt enim, qui tantum tria agnoscant, *ἄριστον*, *δαιπνον*, *δέρπον*. & de ipso *δαιπνον* tempore ac nomine non omnes idem sentiunt: omninoque confunduntur hæc apud veteres. In Romanis scriptoribus reperio silatum, siue ientaculum, prandium, cœnam, vespernam. miror autem, quid sibi voluerint, cum sibi vinum condirent: iucunditatem ne aliquam in eo, an salubritatem spectauerint.

Terentianus versus imitatus e Cæcilio. loci cuiusdam e quaestione Tusculana vulgata scriptura aduersus Nonium defensa. item eiusdem Grammatici alia quedam improbatæ. Correctus locus e libro quarto De Finibus.

CAPVT XIII.

VERSVS est Terentij, in fabula quæ inscribitur Adolphæ, in extremo:

Quid